

Contra el “Pati dels gentils”

Dll, 23/08/2010 per Jordi Llisterra...

[Laeto animo](#)

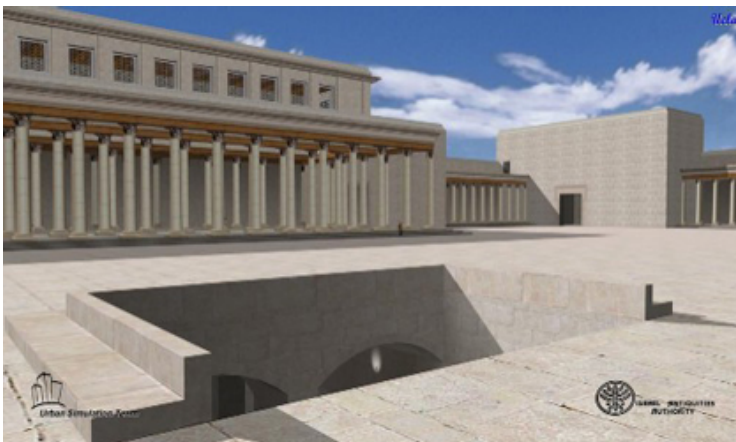
Avui no ets eclesialment ningú si no fas servir com a referència la imatge del “Pati dels gentils”. Expressió impulsada pel Pontifici Consell per a la Cultura de monsenyor [Ravasi](#) i beneïda per [Benet XVI](#). La idea és bona, molt bona, un espai de trobada, a l'estil del pati del Temple de Jerusalem, on es trobaren els jueus -amb accés al Temple- i els gentils -pendents de ser considerats prou purs-. Per tant, respon a una de les urgències del segle XXI, tenir espais de trobada i diàleg entre allò que anomenem creients i no creients, o creença i agnosticisme, per dir-ho d'alguna manera.

Però llegint el [darrer i dens llibre](#) del monjo de Montserrat Lluís Duch *Religió i comunicació*, en unes línies que tracten un aspecte col·lateral al contingut central del llibre (pàg. 217 i ss), em va fer posar-hi una prevenció.

Duch parla de les limitacions que sovint tenen les institucions religioses per l'obsessió de posar fronteres entre els qui són a fora i els qui són a dins: “Per regla general i paradoxalment, les religions, com les expressions més significatives de l'ésser humà, han estat, d'una banda, les grans senyalitzadores de les fronteres, dels límits i de l'imperi sovint cruel de la llei i, de l'altra, sovint han esdevingut poderoses crides a traspassar-les, sovint de contraban ‘argumentant contra el sistema’”.

Existeix, doncs, el que Duch anomena una “tensió fronterera” que s'expressa “mitjançant la relació per contrast entre la ortodòxia i heterodòxia, entre dintre i fora, entre centre i marge”.

Aquesta és la “tensió” que han viscut molts cristians de les darreres generacions, i que els ha portat a situar-se més fora que dins i a quedar al marge. Alguns perquè han anat marxant, altres perquè els han anat empenyent cap a fora. Un cristianisme de frontera, en alguns casos dit de diàspora, i amb situacions tan de frontera i de diàspora que molts ja no sabem on paren.

No es poden quantificar, però segurament, per exemple al nostre país, els trobaríem tots entre el 65% que en les enquestes es declaren catòlics però que no s'inclouen dins entre el 14% de la població que es declara practicant. Ben bé la meitat dels catalans. Tampoc els hem d'enquadrar tots en una experiència religiosa difusa o dissolta, molts també

els trobaríem entre el aquells que Duch explica que “per regla general, això que anomenem santedat no és sinó una exploració d’esferes ignotes i d’espais oblidats en nosaltres i fora de nosaltres”. Són els qui han respost a aquests “poderosa crida” a traspasar la frontera.

Així, veig un cert perill si aquesta imatge del “Pati dels gentils” tendeixi a *judeitzar-se* remarcant la frontera entre els qui estan a dins i els que estan a fora. És necessari el diàleg i la trobada amb els qui estan fora, en una mena de terreny neutral “semi-eclesial” o d’acollida. Però encara veig més necessari que l’interior de l’Església -dins del Temple i no a les portes- sigui un espai on hi tingui cabuda més gent. Un sentit de pertinença que pugui ser més ampli i inclusiu que normatiu.

No dic que vagi en contra del “Pati del gentils”. Dic que si prioritzéssim també espais de trobada intraeclesial, més que un pati, potser hauríem de llogar tot un estadi.